

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 975/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Блаце“ из Блага, чији је пуномоћник Предраг Томовић, адвокат из ..., ради утврђења повреде права потрошача, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1274/20 од 07.12.2020. године, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1274/20 од 07.12.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1274/20 од 07.12.2020. године.

Образложење

Основни суд у Куршумлији, пресудом П 151/20 од 03.08.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је утврдио да је тужени повредио право тужиоца као потрошача услуге општег интереса, на начин што је крајем новембра 2016. године увођењем додатне услуге, накнаде за одржавање мерног инструмента у износу од 150,00 динара, без претходне измене одредби уговора, тј. обавештења тужиоца као потрошача комуналне услуге, коришћења воде из јавног резервоара, фактичком једностраном неправичном изменом уговора и наложио туженом као вршиоцу услуге да одмах по пријему пресуде настави са вршењем услуга у складу са законом, као пре повреде права потрошача, под претњом принудног извршења (став први изреке). Наложено је туженом да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 52.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде (став други изреке).

Виши суд у Прокупљу, пресудом Гж 1274/20 од 07.12.2020. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Куршумлији П 151/20 од 03.08.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде произилази да је првостепени суд нашао да је тужени био у обавези да поступа у смислу члана 87. Закона о заштити потрошача, те да је код увођења нове услуге, каква је услуга одржавање мерног инструмента, био у обавези да обавести потрошача о условима и поступцима за примену услова уговора и праву на раскид пре уговореног рока и доступности условима и врстама накнада за одржавање ако трговац нуди услугу одржавања, као и да приликом закључења уговора потрошачу морају бити стављени на располагање сви релевантни документи, укључујући и текст уговора у писаном облику или на трајном носачу записа, а што исти није учинио.

У конкретној ситуацији, нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 25.04.2017. године. У овом предмету није утврђена вредност предмета спора, нити је одређена судска такса.

Одредбом члана 140. став 2. Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС“ бр. 62/14, 6/16 и 44/18) је прописано да, у поступку пред судом у потрошачком спору, у смислу закона којим се уређује парнични поступак, не плаћа се судска такса за тужбу ако вредност предмета спора не прелази износ од 500.000,00 динара.

Одредбом члана 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 ... 95/18) је прописано да, ако се по одредбама члана 21. до 27. овог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Како овако утврђена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се код овог потрошачког спора у погледу дозвољености ревизије на основу одредбе члана 488. став 1. ЗПП, има применити одредба члана 479. став 6. ЗПП, као у споровима мале вредности, којом је прописано да, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Према томе, како, овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија туженог није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП, а у вези одредбе члана 488. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић